

Εν μέσω πανδημίας, στοχαστική ποίηση του Στάθη Κουτσούνη. Στην έβδομη κατά σειράν ποιητική του συλλογή και ενώ έχουν προηγηθεί πολλά ακόμη βιβλία του που ανήκουν σε άλλα κειμενικά είδη (μελέτες και πεζογραφήματα), ο Στάθης Κουτσούνης αγγίζει με προσοχή και σοφία έναν τόπο στον οποίο το πραγματικό και το ονειρικό συνυπάρχουν, ενώ ο μύθος και τα πρόσωπα του παρελθόντος επιστρέφουν διαρκώς, αποκαλύπτοντας την τρυφερή φύση των πραγμάτων, αλλά και τη βιαιότητα ενός κόσμου που στο βάθος του είναι εύθραυστος και ευμετάβλητος.

Είναι χαρακτηριστικό το ποίημα «Άχθος» στο οποίο η νεκρή μητέρα έρχεται μέσα σε μια οπτασία, για να υπενθυμίσει στον γιο της ότι γεννιέται αέναα, μέσα στις σχισμές του άχρονου, εκεί όπου τελικά γέννηση και θάνατος είναι το καθρέφτισμα μόνο από έναν κόσμο που κινείται πέραν της φθοράς:

*σήκω μού φωνάζει
γρήγορα να με ξεγεννήσεις
μέρες σε κουβαλώ κι έχω βαρύνει*

Μια παρόμοια μετάβαση στο άχρονο γίνεται και στο ποίημα «Απολογία», όπου η Κλυταιμνήστρα καταθέτει τη δική της εκδοχή στα τραγικά γεγονότα του εγκλήματος: η πράξη της δεν ήταν προσχεδιασμένη, το τσεκούρι βρέθηκε τυχαία μπροστά της τη στιγμή που δεν έπρεπε, όπως συχνά η μοίρα μάς θέτει μπροστά στον πειρασμό της επιστροφής σε μια βία (ή μήπως δίκαιη;) φύση. Ο πειρασμός, όμως, επανέρχεται και στο ποίημα «Εύα», όπου το σκουλήκι του δέντρου της γνώσης γίνεται οχιά, αλλά και καρπός του μέλλοντος, αφού ορίζει την αρχή της ανθρώπινης περιπέτειας.

Τα ποιήματα του Κουτσούνη είναι γοητευτικά, γιατί εκκινούν από του κανενός τη χώρα, εκεί όπου τα ονόματα και οι τόποι αντανakλούν το φως μιας άλλης πατρίδας, πέρα από τις εύκολες ταξινομήσεις, εκεί όπου η ζωή και ο θάνατος διαπλέκουν αδιάλυτα το μυστικό της ύπαρξης:

*εδώ στην αιωνιότητα
περιττός είναι ο χρόνος*

ένας μοιραίος σαλπικτής του κανενός

Ο Κουτσούνης αδράχνει το νήμα ενός λυρισμού που κάποτε έχει τις ρίζες του στον μαγικό κόσμο της Νέκυιας. Από το βιβλίο του αναδύεται το φως εκείνο που φωλιάζει στη μνήμη, στο βίωμα και στην αγωνία της γραφής.